BREAK

CRISTIAN T. POPESCU

Îţi strînge metodic şireturile, căutînd să egalizeze capetele ramase libere. Face şi desface funda fără să se grăbească; de afara răzbate vuietul surd al mulţimii, ca vîntul, seara, printre coloşii din aleile Milla. **Timpul, domnule Onemai,** anunţă meditativ vocea amabilă. O intensificare, ca un vaier, apoi aplauze, copleşitoare, nesfîrşite: Freas a pătruns în arenă.

E încordat, îşi dă seama de asta şi crisparea creşte şi mai mult. Poate că

ar fi fost mai bine să aştepte în boxă, acolo nu e nici cald, nici frig, e linişte şi întuneric ca-n pîntecul mamei, nimeni nu-ţi zbiară în faţa şi nu sînt flash-uri care să-ţi zgîrie retina. Dar cum să stea în boxă cînd Papá Tob a hotărît altfel...

Pătrunde în spaţiul de joc cu vraful de rachete sub braţ. Aşa cum se aşteptase de altfel, aplauzele sînt convenţionale, reci. USCOTT MOWENNA MARLBORO MARLBORO FORS. Nu-i nimic, totul e să nu se gîndească la nimic, să fie ameţitor de iute şi implacabil. Să nu cruţe, să frîngă, să domine. REC KDX STANDARD ELECTRIC BATA BATA BATA.

RAFLEXUL verde e plăcut sub tălpi, cărnos şi elastic, aderenţă atît cît trebuie. Cînd o suprafaţă de joc este buna, băiete, trebuie să ai aceeaşi senzaţie ca atunci cînd calci pe pieptul unui om. Aruncă o privire în tribună: Papá Tob e la locul lui, chica argintie, căzînd pe gulerul cămăşii negre, încheiate pînă sus, îl distinge net de mulţimea pestriţă. Tot ce îmbracă Papă Tob începe să semene a uniformă.

Nu reuşeşte s-o descopere pe Vera; poate întîrzie, şi chiar dacă nu vine, poate că e mai bine. Se mai uită odată la Papá Tob şi, cu toate că acesta priveşte undeva deasupra panoului de afişaj, simte cum se relaxează. Pune rachetele pe masă, scoate din huse cîteva şi începe să lovească corzile cu podul palmei, ca şi cum le-ar încerca. Ştie foarte exact cu ce racheta va începe meciul, le-au verificat împreuna în urmă cu o oră, dar legea lui Papá Tob nu poate fi încălcata şi nici n-are de gînd să încerce s-o încalce vreodată. Tenisul e un ritual cu măşti, băiete, o artă a plictisului, ca să mă exprim aşa. Tot ceea ce faci în afara timpului în care joci punctul trebuie să fie cît puţin variat. Trebuie să vezi cît mai puţine chipuri, să auzi cît mai puţine cuvinte şi să rosteşti şi mai puţine. Foloseşte mereu aceeaşi pastă de dinţi, mănîncă mereu aceleaşi lucruri, culcă-te şi trezeşte-te întotdeauna la orele stabilite. Da, Papá. Crucifixul la buze, acelaşi număr de paşi pînă la linia de fund, mingea bătută de pămînt de acelaşi număr de ori. Nu schimba nimic, niciodată, dacă vrei să fii în tenisul mare, ca să mă exprim aşa. Dacă nu, nu face nimic din toate astea, trăieşte şi fii fericit. Da, Papá.

Porneşte spre linia de fund. Paşii măsuraţi, figura rigidă, indiferentă. Ajuns la faţa deschiderii circulare a distribuitorului ridică mîna şi mingile ţîşnesc, una şi, după trei secunde, încă una. Apropie o minge de nări şi aspiră adînc. Cel puţin zece obiective urmăresc gestul caracteristic al lui ULLO ONEMAI. PRIETENEI LUI ONEMAI ÎI VA FI GREU SĂ GĂSEASCĂ PARFUMUL POTRIVIT! Gestul trebuia oricum făcut, apar-

ţinea secvenţei standard, însă mirosul de minge nouă îi plăcea realmente. Se asocia totdeauna cu cel al bitumului încins, străpuns de smocuri prăfuite, din spatele marilor magazine SANDRE. Pe atunci nu era decît un derbedeu de-o şchioapă, lovind cu o rachetă bandajată o minge mîncată pînă la cauciuc, de culoare la fel de incertă ca şi cea a pielii lui. Mingea nouă era o pasăre rară, o flacără proaspătă pe care cu greu te puteai hotărî s-o laşi pradă asfaltului cenuşiu, mîncătorul de mingi.

Crainicul arenei prezintă finaliştii MASTERS-ului. Apoi, pînă în clipa în care se va anunţa învingătorul, nu va mai vorbi decît computerul.

Mai întîi, desigur, Freas. Martin Freas artistul, Martin Freas gentlemanul. Omul pentru care tenisul nu are secrete. Capabil să trimită zece mingi consecutiv într-o rachetă aşezată pe linia de fund. Rosewall plus Santana, plus Năstase, plus Koehler, plus. Ultimul romantic. Mereu trebuie să existe cîte un ultim din ăsta. De două ori Roland Garros, o dată Wimbledon, anul trecut Masters-ul. Că e cam bătrîior, asta n-o mai zice nimeni. Aplauze furtunoase. Urale. Pe tine or să înveţe greu oamenii să te aplaude, băiete. Ai o mutră... hm, cam ciudată, ca să mă exprim aşa. Pot să pariez că cel puţin un chinez, un negru şi un băştinaş din Australia au colaborat la conceperea ta. Nu te uita, colaborarea a fost fructuoasă, ca să mă exprim aşa, ai o inimă ca o pompă de incendiu şi picioare ca ale tale n-a avut nici Dreblin. Deci, băiete, o să joci tenis, asta e şansa ta. Da, Papá. Altceva nu ştiu ce ai putea să faci, nu eşti prea deştept, ai mutra pe care o ai, poţi să ajungi cel mult room-boy sau ajutor de ospătar, asta în cazul în care nu te apuci de droguri sau de tîlhărie. Da, Papá. Tenisul pe care ai să-l joci, ţin să-ţi spun de pe acum, nu va fi un tenis frumos, dar datorită lui vei cîştiga suficient de mulţi bani ca să ţi se spună că ai o figură... hm, fascinantă, ca să mă exprim aşa. Te vei baza pe forţă, tenacitate, echilibru nervos; or să te învinuiască toţi pentru monotonie, pentru lipsă de fantezie în joc, adică pentru faptul că nu te dai peste cap, nu pui scurte riscante, nu rămîi pironit, cu ochii la cer, după ce ai greşit o minge. Rahaturi, ca să mă exprim aşa. Cel mai frumos tenis din lume e ăla în care dai mingea cumva peste plasă şi cîştigi. Te vor numi robot, automat, maşină de tenis, presa de scandal va insinua că eşti de fapt un android, „fanteziştii" pe care îi vei zdrobi vor face declaraţii jignitoare la adresa ta. Tot rahaturi, îndată ce-o să cîştigi de suficient de multe ori, vor începe toţi să roiască în jurul tău ca muştele la hoit, ca să mă exprim aşa, pentru că toţi vor să respire aerul tare al succesului. Monotonia o să fie atunci „siguranţă în joc şi tenacitate", insensibilitatea – „capacitate extraordinară de concentrare", urîţenia loviturilor – „o deosebită eficienţă".

Dar pentru asta trebuie să cîştigi, să cîştigi mereu, băiete. Da, Papá.

Two minutes, gentlemen. Începe să servească. Mingile lui, catapultate cu două sute optzeci de kilometri pe oră, se duc ascultătoare în colţurile careului de serviciu. Freas serveşte mai slab, liftează exagerat de mult. Ca un gentleman. Încă n-a terminat cu zîmbetele şi bezelele adresate tribunei. **One minute, gentlemen.** E bine să joci într-o sală mare... zgomotele se estompează, publicul se transformă într-o masă nedefinită, te poţi concentra mult mai uşor decît afară, unde sînt nori, cer, vînt, cîte o pasăre sau un jet. Păcat că FILT n-a admis izolarea fonică a terenului. Nătărăii din tribună nu suportă să latre la lună, parcă i-ar păsa cuiva de agitaţia şi de zbieretele lor. **Time, gentlemen.**

Aleargă. Întoarce trunchiul. Retrage mîna. Flexează genunchii. Bagă umărul în faţă. Umărul, am spus. Ochii pe minge pînă în ultima clipă. Loveşte. Aleargă. Întoarce trunchiul. Retrage mîna, flexează genunchii. Uită-te la minge. Loveşte. Aleargă. Întoarce-te. Retrage. Flexează. Am spus să îndoi genunchii, băiete, eşti surd?

Se simte bine, cu toate că e condus cu 4-3. Cu ghemul ăsta se face 4-4. Nici chiar perspectiva pierderii setului nu-l îngrijorează, se joacă **best of five,** spilcuitule, fără tie-break în decisiv, să vedem dacă te ţin curelele. Şi, în plus, punctele pe care le-a făcut el pînă acum au fost seci şi fără tevatură, în timp ce Freas a punctat pe muchie de cuţit, cu execuţii greu de repetat, artizanat. Asta nu poate să ţină prea mult, nu se cîştigă un meci cu astfel de lovituri. **Advantage in.** Se uită la Papá Tob. Papá Tob îşi trece neglijent mîna peste frunte: e bine, dă-i înainte. N-o să mai servească tare, simte că Freas e pregătit să închidă ochii şi să lovească şi parcă e un făcut, returile astea orbeşti intră mai întotdeauna. Liftează mult. **Net! First service.** Mingea a lovit banda, a trecut totuşi, a ţopăit de cîteva ori şi s-a dus pînă la picioarele lui Freas, care n-a schiţat nici un gest, aşteptînd impasibil ca mingea să-şi înceteze sărîturile şi să fie suptă în marginea terenului. Semn rău, înseamnă că spilcuitul încă e calm.

Liftează şi mai mult şi rămîne pe fund. Schimb prelungit de drepte în **cross.** Trebuie evitat reverul, băiete, aici e punctul lui tare.

Iuţeşte lovitura. Incomodat, Freas încearcă să schimbe jocul cu un **long-line,** dar lovitura e prea scurtă. În faţă! Taie apăsat mingea în lungul liniei şi se lipeşte de fileu. Freas ajunge tîrziu şi lobează. Lobul e înalt şi s-ar putea să iasă. Nu mai aleargă după el. Se aprinde lumina roşie, mingea a căzut milimetric în spatele liniei de fund. **Out!** cîrîie computerul, **out**

afişează panoul central. **Game mr. Onemai. Four games all.**

Iese de pe teren păşind relaxat. Se opreşte în faţa uşii care culisează fără zgomot, eliberîndu-i intrarea în coridor şi blocînd prin aceeaşi mişcare intrarea coridorului lui Freas. **Îndată** ce trece pragul, uşa revine în poziţia iniţială. Intră în boxă şi se aşează pe fotoliul hidraulic. Jeturile răcoroase ale ventilatoarelor îi scaldă faţa şi pieptul, vibromasoarele îi frămîntă braţele şi picioarele. Ecranul se aprinde într-un joc de culori reci şi odihnitoare însoţite de muzică: Polo Anders cu „Home Again", un blues vechi de cînd lumea. Destinde-te, uită. Tine minte, băiete, o relaxare eficientă în pauze e mai preţioasă decît un serviciu devastator. Sînt jucători vechi care n-au învăţat nici pînă acum asta. **Timpul, domnule Onemai.** Avertizorul bîzîie şi clipeşte în penumbră. Hai! Goleşte paharul cu CIVITA şi iese din boxă; dincolo de zidul subţire, exact la jumătatea coridorului, aude paşii celuilalt avansînd în sens opus. Eşti încă vioi, Spilcuitule, sau poate numai vrei să pari...

Aleargă. Loveşte. Aleargă. Loveşte. Aleargă. Vine oboseala. Nu e propriu zis o oboseală de natură fizică, cel care cedează primul e întotdeauna creierul. O simte cum vine, semnele sînt mici, dar sigure: ajungi o fracţiune de secundă mai tîrziu la minge, eziţi să pleci la stopuri – ăsta e nebun, a pus cel puţin douăzeci de stopuri pînă acum – te ridici cu regret din fotoliu la reluare. Din tribună nu se vede nimic, dar ţie a şi început să-ţi fugă gîndul, cea mai rea consecinţă a oboselii. Vacuumul absoarbe mingile în margine, distribuitorul scuipă o minge şi peste trei secunde încă una. Pendulezi, arunci mingea cu stînga, urcă, se decupează ca un UFO galben în scînteierea reflectoarelor, îngheaţă o clipă într-o neverosimilă imobilitate, apoi cade şi o dată cu ea te prăbuşeşti înainte rupînd lovitura din umăr. A cîta oară? De cîte ori, de cînd joci tenis, ai ridicat braţele ca să serveşti? De o sută de mii de ori, de un milion? În spatele minţii pîndeşte pericolul: renunţarea, lehamitea, pierderea sensului. Să se termine totul, oricum, numai să se termine. Cum naiba face bătrînelul ăsta de dincolo de plasă să pară aşa de proaspăt? Nu se poate, trebuie să fie şi el cel puţin la fel de obosit.

3-2 şi 40-15. Două mingi de break. La 4-2 şi serviciul, între jucători de valoarea lor, totul e terminat. E terminat pe dracu'; o clipă îi pătrund, iar în minte cele trei **match-ball**-uri salvate de Freas în setul trei, dar reuşeşte să le alunge. Nu se termină nimic, niciodată, băiete. Da, Papá. Totul se poate schimba într-o singură secundă. Da, Papá. Domini, te simţi stăpîn pe joc,

aproape că ţi-e milă de celălalt, uite-l cum aleargă degeaba să-ţi prindă mingile care rad tuşele, n-are cum să-ţi facă faţă, eşti tare, încerci de toate şi totul îţi iese, ca să mă exprim aşa. Dar e suficient să te deconcentrezi cîteva zeci de secunde, să te joci cu două-trei mingi şi lucrurile se răstoarnă ca într-un caleidoscop. Mai întîi un fior vag, repede reprimat, de teamă: am început să greşesc, da' nu-i nimic, mai am multe înaintea lui. Apoi teama creşte cu fiecare minge, loveşti cu grijă excesivă, avar, să nu pierzi, dar eşti deja pierdut. Ca un făcut, toate mingile tale care lovesc banda nu trec, ale lui în schimb cad la un pas de fileu, tot ce ţie ţi se duce afară cu cîţiva milimetri, lui îi intră cu cîţiva milimetri, ca să mă exprim aşa. Îţi vine să plîngi de nervi. Te agăţi disperat, dar de cele mai multe ori nu se mai poate face nimic. Un meci nu începe şi nu se termină niciodată băiete. Eşti în meci tot timpul, trăieşti scufundat în el, ca să mă exprim aşa. Da, Papá.

Aleargă, loveşte, aleargă. Freas a făcut două puncte pe nesimţite, cu blestematul lui de rever tăiat, nu sare mingea nici de două palme. O privire către Papá Tob. Răspunsul vine prompt şi clar: dreapta, pistonează-i dreapta. Da, Papá, bineînţeles, o sută, o mie, un milion de mingi pe dreapta Spilcuitului, nu mai apucă el să dea cu reverul. O viziune de o clipă. TITAN STADIUM pustiu, în ruine, lumea întreagă o ruină sub un soare roşcat, răzbătînd printre nori clorotici, iar el şi Freas continuă să schimbe mingi pe **forhand.**

Avantaj. Se duce în faţă pripit, pe minge moale. Nici el nu ştie de ce. Passingul lui Freas e perfect, n-are cum să-l ajungă, cu toate că se întinde cît poate. Eliberat o fracţiune de secundă datorită efortului, subconştientul comandă **holding**-ul exact în clipa în care mingea depăşeşte vîrful rachetei. Tribuna scoate un geamăt excitat, e primul **holding** al finalei; majoritatea ştiu că Ullo Onemai a folosit procedeul de opt ori în cele şase zile de pînă acum ale turneului şi că încă unul i-ar putea fi fatal. Nu l-am uitat încă pe Spotty Bauer; la el se gîndea întotdeauna cînd făcea un **holding.** Nici un neuropsihiatru nu reuşise să explice satisfăcător capacitatea miraculoasă a lui Spotty de a face 15-20 de **holding**-uri pe meci, în condiţiile în care nu se cunoştea un alt jucător care să poată trece de trei. Uneori îşi ridiculiza adversarul jucînd cîte un ghem întreg numai din priviri. Mulţi afirmaseră că Bauer este un telekinet natural, nici n-are nevoie de ACBC-uri, înzestrarea lui se poate manifesta oriunde în afara terenului. Nimeni însă n-a putut dovedi nimic; oamenii îl aclamau în delir. Federaţia Internaţională intenţionase chiar să suspende procedeul în urma presiunii Asociaţiei Jucătorilor,

interzicînd echiparea terenurlor cu ACBC-uri; pînă la urmă însă, publicul şi-a impus voinţa. Culmea era că Spotty – şi fără **holding** avea stofă de mare jucător, ar fi putut oricum să se impună, dar lumea asta voia de la el, şi nimic altceva. Cînd juca fără **holding,** oricît de bine, mai că nu-l fluierau. Impresarii căutau cu lumînarea pe cineva care să-i poată ţine piept; visul multora era să organizeze MECIUL SECOLULUI! TENIS FĂRĂ RACHETĂ! TENISUL VIITORULUI! Două imagini ale lui Spotty îi răsăseră vii în minte: Spotty prăbuşit lîngă stîlpul fileului, zvîrcolindu-se şi urlînd ca o fiară şi Spotty în curtea casei de sănătate, un fel de bolovan cu privirea goală şi bale la gură. Şi mai erau şi Gothard şi Alderman şi Sarrasino, toţi reduşi la o existenţă catatonică de jocul cu **holding**-ul.

E prea tîrziu să mai dea înapoi: de cîteva secunde bune mingea tremură uşor cam la un metru de sol, susţinută de voinţa lui convertită în acţiune fizică şi amplificată de mii de ori de ACBC-uri. Se poziţionează ca să lovească, încet, fără să scape din ochi mingea şi pe Freas, care stă nemişcat la cîţiva paşi de fileu, cu o licărire de uimire în ochi: ştia, bineînţeles, şi el de cele opt **holding**-uri. Na, ia-o şi pe asta! Mingea, izbită cu toată forţa, s-a dus undeva în lung de linie. Freas n-a schiţat nici un gest; să fie oare atît de sigur pe el?

Izbucnesc aplauzele. De data asta sînt aplauze puternice, adevărate. Porneşte greoi spre marginea terenului. Îl dor creierii, îi pare rău că Vera nu e în tribună, la Papá Tob n-are curaj să se uite după ceea ce-a făcut. Uşile culisează simultan; intră în boxă şi se prăbuşeşte pe fotoliu. O perie de sîrmă i se plimbă pe cortex. Ventilatoarele, vibromasoarele, soluţiile revitalizante îşi fac datoria, dar capul, capul... senzaţia e îngrozitoare, ca şi cum ţi s-ar risipi mintea. Brusc, sunetele odihnitoare încetează şi pe ecran apare Freas, triumfător, surîzător, superb, ridicînd cupa deasupra capului. Toată lumea e grămadă pe el. Undeva, în margine, se vede pe sine arătînd ca un struţ bolnav, chinuit de cîţiva reporteri sadici. Suprarenalele varsă adrenalină în sînge, măduva spinării comandă muşchilor să se contracte, pulsul şi respiraţia se accelerează. Trupul trage după sine creierul. Se ridică greu, dar se ridică şi iese pe coridor. Dincolo de peretele impenetrabil la biocurenţi aude paşii celuilalt; se repede cu pumnul în perete, zbierînd: boşorogule, jigodie împuţită.

Astăzi fizicul în sport nu mai are secrete. Tehnicile de antrenament, echipamentul, regimul alimentar nu mai suportă îmbunătăţiri esenţiale, ca să mă exprim aşa. A venit vremea antrenamentului psihic sistematic. Mai

mult: a condiţionării psihice a sportivului. Un psihic bine preparat poate arunca în luptă resurse fizice şi volitive inimaginabile: aţi văzut vreodată, domnilor, un paranoic anemiat, aflat în criză, cum crapă în lung o masă de stejar masiv?

E peste puterile unui om. Totul e împotriva lui: banda fileului, care i-a mîncat un **match-ball,** computerul care cîrîie **out!** cînd el dă tuşă plină, în mod sigur ăştia au umblat la programe, toţi îl urăsc, toţi vor să-l vadă pierzînd. Piftiile colorate, cretinii care mestecă, mătreţele din tribună. Ce păcat că **holding**-ul e limitat la cîţiva metri, ar fi minunat să poată ridica tribunele în aer şi pe urmă să dea cu ele de pămînt, praful şi pulberea să se aleagă. Doamne, cît de aproape am fost. 5-2 în setul decisiv, pînă acolo la dus furia. Un singur ghem... Pe urmă totul s-a rupt, Spilcuitul şi-a făcut ghemele de serviciu şi **break**-ul care îi despărţea, ovaţionat din răsputeri la fiecare punct cîştigat, purtat pur şi simplu spre victorie. E 5-5 şi Papă Tob îi face semn să atace, dar el nu mai vrea decît un singur lucru: să-şi cîştige serviciul, după aia poate să se întîmple orice.

Riscuri, bineînţeles că există riscuri, cum ar putea fi altfel, aţi mai pomenit dumneavoastră progres fără riscuri, ca să mă exprim aşa? Vă pot da chiar eu un exemplu: Enrique Soler, un obscur sprinter brazilian, a ajuns peste noapte campion naţional cu un timp aflat la trei sutimi de recordul mondial. Cum? Foarte simplu: i s-a implantat în minte certitudinea că e urmărit de un tigru furios, certitudine care se activa la pocnetul pistolului de start. Problema a fost că tigrul nu s-a dat bătut, ca să mă exprim aşa, a început să-l urmărească şi pe stradă şi acasă şi în somn, pînă cînd băiatul a scăpat de el încălecînd o balustradă. Ori, asta nu dovedeşte decît că pregătirea psihică a fost făcută de un ageamiu.

Serveşte... aleargă... loveşte... aleargă... Totul e mult mai greu, chiar şi dreapta, dreapta care l-a ajutat întotdeauna, e acum împinsă şi lipsită de explozie. E totuşi 40-30 şi îl cuprinde frica: dacă face punctul cîştigă ghemul. Se uită la Papă Tob ca un copil de la orfelinat printre zăbrelele gardului dinspre stradă. Papă Tob îi face semn calm: în faţă, vino la plasă. Serveşte şi se prăbuşeşte înainte ca împuşcat, rugîndu-se să greşească Freas returul. Şi Freas... greşeşte: mingea, lovită prost, cu rama, se duce într-un lob fîlfîit şi cade în teren, la un metru de linia de fund. Priveşte hipnotizat zborul ei prin aer nevenindu-i să creadă într-o asemenea escrocherie monstruoasă a hazardului. Tîrziu, prea tîrziu, se decide să alerge. Tribuna, care stătea cu

mîinile ridicate şi răcnetul victoriei în gît, îngheaţă: mingea se opreşte cînd mai avea o palmă pînă la al doilea contact cu raflexul. Al zecelea **holding** al lui Ullo Onemai. Cu paşi de beţiv se apropie de minge fixînd-o intens; se lasă în genunchi şi încet, foarte, încet, o aduce la nivelul ochilor. Rămîne aşa cîteva secunde, pe urmă, fără să se ridice, porneşte ca penitenţii spre poarta catedralei. Îi trebuie aproape două minute ca să ajungă la fileu. Freas aşteaptă descumpănit, cu mîinile în şolduri, toată lumea e în picioare. Se ridică lent, cu mingea mereu la nivelul ochilor. În clipa în care distanţa e suficient de mică Freas lasă mîinile din şolduri şi se crispează; vuietul mulţimii creşte brusc: **dublu holding.** O situaţie rară şi periculoasă pentru ambii jucători: în afara gravitaţiei trebuie învinsă şi voinţa adversarului. Teleobiectivele urmăresc cele două chipuri, avînd grijă să intre în cadru şi MOWENNA sau GUCKO sau FORS, după contract; se transmit grosplanuri în montaj alternat: venele umflate şi fălcile contractate ale tînărului de douăzeci şi trei de ani, scund şi brunet, ochii aproape închişi şi faţa ca de mort a adolescentului de cincisprezece ani, înalt, cu părul cărămiziu, mingea oscilînd lent între ei. Apoi, brusc, Freas se întoarce şi pleacă spre fundul terenului. Ullo Onemai ridică racheta şi loveşte. Mingea îl izbeşte pe Freas în ceafă; imediat izbucnesc fluierăturile şi huiduielile.

Un teren de tenis, dintr-un fel de pămînt roşu, bătătorit, undeva la marginea oceanului. Jucători care se mişcă ciudat, parcă filmaţi cu încetinitorul. Asta e tot tenis, Papá? Da, băiete, sau, ca să mă exprima aşa, a fost.

Vera rîde, are caietele sub braţ. Plouă cu stropi negri, scînteietori. Din nămolul răscolit al minţii urcă mereu alte şi alte imagini şi cuvinte. Crucea putredă răsturnată printre mere roşii, acum trebuie să înveţi să urăşti, băiete, altfel nu poţi ajunge în faţă, mai tîrziu n-o să mai ai nevoie de ură, o să joci cu tine însuţi, un tun de mingi enorm aruncă mingi de toate culorile care-l lovesc în cap, numai în cap, o rachetă albă profilîndu-se pe cerul Caraibelor, tenisul e sportul singurătăţii, băiete.

Stă în fotoliu de mii de ani, ca o statuie de faraon. Ce simte o piatră cînd o laşi singură? Vii, pleci, gîndeşti, eşti trist, dar ea **ce face** în tot acest timp, cum de nu înnebuneşte? Nu înnebuneşte pentru că e fericită. Să fii paralizat, să zaci nemişcat într-un fotoliu de invalid toată viaţa şi să nu te poată sili nimeni să te ridici. Să fii pămînt, stîncă, nisip, să dormi pe fundul mărilor, cu miliarde de tone de apă deasupra ta, în întuneric. În linişte...

Papá Tob stă în faţa lui Freas. Papă Tob are mîinile legate. Verde-întunecat, gazonul. Ce faci Papá, cine te-a legat, de ce stai în picioare, de ce nu

te întinzi, de ce nu te faci una cu iarba, cu pământul, ca să mă exprim aşa, ca să mă exprim aşa Papá.

Papá Tob e în negru, ca întotdeauna. Freas, în costum de tenis, ţine în mînă o bucată de metal în formă de rachetă. Freas îl scuipă în faţă pe Papá Tob. Ceva zvîcneşte.

Freas îl loveşte cu piciorul în stomac pe Papá Tob. Ceva se dislocă în adînc.

Papá Tob în genunchi, Freas îl loveşte cu racheta de metal. O dată şi încă o dată. Faţa lui Papá Tob, ca o roşie strivită. Ceva se încordează monstruos, vibrează insuportabil, capul e cimentat, cufundat în beton, trupul e afară, ceva înşfacă, ceva trage, întinde, smulge.

Freas urinează pe faţa lui Papá Tob. Se apropie dansînd, îmbrăcată ca o tîrfă, Vera. Ceva se rupe, o sfîşiere albă, arzătoare, fulgurantă. Freas şi Vera se îmbrăţişează cu pasiune.

Timpul, domnule Onemai. Se ridică şi iese pe coridor.